

beråbes (rekvisitus), nægtes anerkendt eller fuldbyrdet, hvis en af de grunde, der er anført i art. V, stk. 1, litra a–e, foreligger. Rekvisitus skal bevise, at en af grundene foreligger.

Ifølge art. V, stk. 1, litra a, kan en voldgiftskendelse nægtes anerkendt eller fuldbyrdet, hvis parterne i voldgiftsaftalen har manglet retlig handleevne efter den lov, der gjaldt for dem, eller hvis voldgiftsaftalen ikke er gyldig efter den lov, som parterne har vedtaget for den, eller i mangel af udtrykkelig eller stiltiende vedtagelse herom efter loven i det land, hvor afgørelsen blev truffet.

Ifølge art. V, stk. 1, litra b, kan en voldgiftskendelse nægtes anerkendt eller fuldbyrdet, hvis den part, mod hvem kendelsen påberåbes (rekvisitus), ikke var tilbørligt underrettet om udnævnelsen af voldgiftsretten eller om voldgiftsrettens behandling eller af andre grunde var ude af stand til at føre sin sag.

Ifølge art. V, stk. 1, litra c, kan en voldgiftskendelse nægtes anerkendt eller fuldbyrdet, hvis voldgiftskendelsen vedrører en tvist, som ikke er omfattet af voldgiftsaftalen, eller indeholder afgørelser af spørgsmål, som ligger uden for det, som er underkastet voldgift. Kan afgørelserne i spørgsmål, som er underkastet voldgift, udskilles fra spørgsmål, som ikke er det, skal den del af afgørelsen, der er hensukket til voldgift, dog anerkendes og fuldbyrdes.

Ifølge art. V, stk. 1, litra d, kan en voldgiftskendelse nægtes anerkendt eller fuldbyrdet, hvis sammensætningen af voldgiftsretten eller voldgiftssagens behandling ikke var i overensstemmelse med parternes aftale eller i mangel af sådan aftale ikke i overensstemmelse med lovgivningen i det land, hvor voldgiften har fundet sted.

Ifølge art. V, stk. 1, litra e, kan en voldgiftskendelse nægtes anerkendt eller fuldbyrdet, hvis voldgiftskendelsen endnu ikke er blevet bindende for parterne eller er blevet tilsidesat eller suspenderet af en kompetent myndighed i det land, hvor kendelsen blev afsagt, eller efter hvis ret den er afsagt. Konventionens art. V, stk. 1, litra e, skal ses i sammenhæng med art. VI, hvorefter en beslutning om fuldbyrdelse af kendelsen kan udsættes, hvis begæring om tilsidesættelse eller suspension af kendelsen er fremsat for en kompetent myndighed som nævnt i art. V, stk. 1, litra e, og udsættelse findes velbegrundet. Efter begæring af den, som anmoder om fuldbyrdelse (rekvirenten), kan det endvidere bestemmes, at modparten skal stille passende sikkerhed.

3.1.3. UNCITRAL's modellov om international voldgift

3.1.3.1. FN's Kommission om Handelsret (UNCITRAL) nedsatte i 1982 en arbejdsgruppe, der udarbejdede en modellov om international handelsvoldgift (herefter modelloven). Modelloven blev godkendt af UNCITRAL den 21. juni 1985, og FN's Generalforsamling vedtog den 11. december 1985 en resolution, som anbefaler medlemsstaterne at tage modelloven i betragtning ved udarbejdelsen af national lovgivning om international voldgift. Modelloven er blevet anvendt af flere end 40 stater som udgangspunkt for deres voldgiftslovgivning, herunder Norge og Sverige.

Formålet med modelloven er at bidrage til en ensartet lovgivning om voldgift i forskellige lande, så de retlige rammer for den internationale handel styrkes. Loven er udtryk for fælles principper på voldgiftsområdet. Hensigten med modelloven er at sikre voldgift som en effektiv måde at afgøre tvister på under iagttagelse af de fornødne retssikkerhedsgarantier.

Modelloven er ment som et mønster for love om international voldgift, som kan indføres helt eller delvis i de enkelte staters nationale lovgivning. Modelloven stiller ikke selv krav om, på hvilken måde den eventuelt skal indføres, eller om den skal udfyldes med mere detaljerede regler. I praksis er der imidlertid opstillet visse krav til gennemførelsen, for at man skal anse en national lov for at bygge på modelloven. For at opnå en sådan status som »modellovsland« kræves, at man i national lovgivning har benyttet modelloven som grundlag, at størstedelen af bestemmelserne i modelloven er medtaget, og at den nationale lov ikke indeholder bestemmelser, som er uforenelige med moderne international voldgiftspraksis. Siden 1985 har ca. 45 stater eller delstater gennemført modelloven i deres nationale lovgivning på en sådan måde, at de indgår i den uofficielle UNCITRAL-liste over »modellovslande«.

Modelloven regulerer voldgift fra voldgiftsaftalens indgåelse til en eventuel tvangsfuldbyrdelse af voldgiftskendelsen. Enkelte vigtige spørgsmål er ikke behandlet i modelloven, herunder hvilke tvister der kan afgøres ved voldgift, og sagsomkostninger.

3.1.3.2. Modellovens kapitel I, der har overskriften »Almindelige bestemmelser« (»General provisions«), indeholder regler om lovens anvendelsesområde, definitioner mv.

Ifølge modellovens art. 1, stk. 1, finder modelloven anvendelse på international handelsvoldgift. Ifølge stk. 2 finder lovens bestemmelser som udgangspunkt kun anvendelse, hvis voldgiftens sæde er i det pågæ-